

Zoe Krajňáková

VIANOČNÝ ANJEL

„Olívia! Vstávaj!“ zobudilo ma náhle trasenie. „Už sú Vianoce!“ výskalo natešené dievčatko. „Mmm“, zabručala som rozospato. „Anička nechaj ma. Vonku je ešte tma, chcem spať.“ Zoskočila z postele a pozrela sa na mňa veľkými očami, ktoré ma vždy roztopia. S nimi ma vždy prinúti spraviť, čo len chce. Voľky nevoľky, pomaly som sa posadila a natiahla si ruky. Anička o Vianociach neprestajne hovorila odkedy prišla do nemocnice. Strašne sa na ne tešila. Rozhodla som sa spraviť jej radosť a tak som vstala.

Poobzerala som sa po bielej izbe plnej rôznych čudných prístrojov, ktoré tichučko pípali a blikali. Pohľad mi padol na okno. Čosi bolo iné. Čakala som výhľad na holé konáre a blato na cestách. Zaostrila som a zbadala čosi úžasné. „Anča, vonku sneží!“, vykrikla som. Rozbehli sme sa k oknu, naše bosé nôžky cupotali po lesklej podlahe. Oprela som sa o parapet a vyzrela von. "Wow!", ušasnutý výdych mi unikol z pootvorených úst. "Ja nevidím!", zapišťalo dievčatko. Opatrne som ju dvihla. Nalepili sme sa na sklo a pozorovali krajinu, stromy a strechy pokryté vrstvou čerstvého snehu, úplne ako v rozprávke. Vyzeralo to, akoby anjeli posypali mesto práškovým cukrom.

Odtiahla som sa od skla a pozrela sa na malú kamarátku. Má len šesť rokov, ale pôsobí oveľa silnejšie ako ja, ktorá mám desať. Je to preto, lebo Anička je gymnastka. Práve na tréningu si zranila ruku a tá sa jej neskôr zapálila. Preto je tu, v nemocnici. Komplikácie po operácii sa jej hoja a možno už čoskoro pôjde domov. Ách. Aj ja chcem ísť. V nemocnici som pol roka. Mám totiž rakovinu, ale už sa to lepšie. Musím byť trpezlivá. Zrak mi sklzol na Aničkinu maličkú rúčku položenú vedľa mojej. V duchu som sa zasmiala, pretože farebný kontrast medzi našimi pokožkami bol až komický. Ona bola krásne karamelová, opálenie z dovolenky v Chorvátsku jej ešte nevyprchalo. Prstami jej občas rozčesávam tmavé kučery. Chýba mi pocit česania mojich krásnych ryšavých vlasov, ktoré mi kvôli chorobe vypadli. Ale to nevadí. Anička mi trpezlivo dovoľuje hrať sa s jej.

V tom prišla moja obľúbená sestra Milka a milo sa usmiala. „Veselé Vianoce, dievčatá. Anička, čo ty tu robíš?“. „Veselé Vianoce aj vám. Obdivujem sneh! A Olívii určite nebudím!“, odpovedala Anča. „Je to v poriadku, pani sestra Milka“, ubezpečila som ju. „Dobre, dobre, môžeš zostať. Ale nezabudnite, že vaši rodičia dnes prídu na návštevu. Tebe Anička prinesú Jahôdku z čistiarne.“, pripomenula sestra. „Jupí! Jahôdka sa mi vráti čistá a voňavá!“, tešila sa Anička. Jahôdka je jej plyšová mačička, bez ktorej nezaspiť. Dnes skoro ráno ju boli rodičia vyzdvihnúť, lebo Anča na ňu vyliala polievku. Aj ja mám svojho plyšáka, ktorý so mnou spí. Je to macko, a mám ho od narodenia. „Ešte niečo“, dodala sestra, „kuriér donesie vianočný stromček pre celé oddelenie, aby nás aj tu Ježiško našiel“. Správa nás obe nadchla. Anička začala krúžiť, predvádzala akýsi zvláštny prehistorický tanec oslavy a ja som jej do rytmu radostne tleskala. Milka nás len ticho pozorovala a krútila hlavou. Prerušila nás, až keď sa

Anička potkla o nejaký lekársky prístroj a takmer spadla. Milka vystrelila bleskovou rýchlosťou a Aničku aj drahé zariadenie zachytila tesne nad zemou. Vyzerala, akoby lietala. „Anička. Musíš dávať pozor. Mohla si si vážne poškodiť ruku a ten prístroj je veľmi dôležitý“, jemne ju karhala. „Prepáč, ja som nechcela. Nabudúce budem opatrná“, ospravedlňovala sa nezbednica. Milka sa usmiala, doniesla nám raňajky a nechala sa nás hrať.

S Aničkou sme sa zabávali celé dopoludnie, kým za oknom snežilo a snežilo. Pozorovali sme ako zasypalo chodník a lavičky, ale potom vločky tak hustli, že sme už nevideli nič. Večer prišla Milka s kapustnicou v jednorazových plastových nádobách. Mala smutným výraz. Nič netušiaci Anička sa bezstarostne spýtala, kedy prídu rodičia. Tušila som, čo sa deje, ale skôr než som niečo stihla povedať, sestrička vysvetľovala: „Dievčatá, mne je to veľmi ľúto, ale sneží tak husto, že zasnežilo aj cesty. A keďže je ten sneh taký ťažký, nedá sa odhrnúť. Rodičia sa k vám bohužiaľ nevedia dostať.“ Aničke zamrzol úsmev na tvári. So zhrozením na nás pozerala. Najprv jej z nádherných obrovských očí unikla iba malá slzička, ale čoskoro ju nasledovali ďalšie, už obrovské. Rýchlo som ju objala na upokojenie. Ani mne nebolo do smiechu. Snažila som sa prehltnúť guču, čo sa mi vytvorila v hrdle. Rozhodla som sa ostať silná pre Aničku a nerozplakať sa. Sadli sme si na moju posteľ a pomaly sme jedli sviatočnú večeru. Nechutila vôbec vianočne, pretože mi chýbala vôňa stromčeka a hlasy rodiny. Po večeri sme začali pozeráť Tri oriešky pre Popolušku, ale pre hrubú vrstvu snehu na streche, sa prerušil televízny signál. Aj tak bolo neskoro a museli sme ísť spať.

Obe sme už boli v pyžame pripravené zliezť každá do svojej izby, keď si zrazu Anička spomenula na plyšovú Jahôdku. Začala mrnčať, pretože ešte nikdy nespala bez svojej mačičky. Prišlo mi jej veľmi ľúto, tak som sa rozhodla požičať jej maca, aby na ňu cez noc dával pozor. To ju ukludnilo, objala ma a odcupotala do svojej izby. Smutná som si ľahla na posteľ a skrútila som sa do kľbka. Po líkach mi tiekli horúce slzy. Veľmi som túžila byť doma s mamkou a tatkom. Cítila som sa strašne. Neviem kedy a neviem ako sa mi podarilo zaspáť, ale začal sa mi snívať zvláštny sen. Zdalo sa mi, že som pocítila jemný vánok, akoby tam niečo lietalo. Pozrela som sa hore a zbadala anjela! Bol veľmi povedomý, ale nevedela som si spomenúť koho mi pripomína. Priložil si prst na pery, aby som nič nevravela. Jemne mi nadvihol ruku a vložil pod ňu čosi mäkučké, potom žmurkol a odletel. Vtom sa mi sen rozplynul v tvrdom spánku.

Keď som sa ráno zobudila, pod pazuchou som našla svojho maca! Pri posteli stála užasnutá Anička, ktorá držala voňavú Jahôdku a ukazovala cez chodbu na vianočný stromček, od ktorého sme počuli známe hlasy. Boli to moji a Aničkini rodičia. Akýmsi zázrakom sa sneh na cestách roztopil a oni mohli prísť. Mali pre nás priepustku z nemocnice. Srdce mi od radosti búšilo.

S balením kufra mi pomáhala sestrička Milka, ktorej som vyrozprávala nezvyčajný sen. Len sa milo usmiala a šibalsky žmurkla. To žmurknutie mi niečo pripomenulo. Anjel v mojom sne vyzeral a žmurkal presne ako ona. Tuho som rozmýšľala, až mi to došlo a pochopila som aj všetky zázraky, ktoré sa počas týchto Vianoc udiali. Sestrička Milka je mojím anjelom!